

# Rolul Israelului în planul de salvare a națiunilor

**P**entru a înțelege care este rolul Israelului în planurile lui Dumnezeu de a binecuvânta națiunile, trebuie să ne întoarcem la partea de început. Capitolele 8 și 9 din Genesa vorbesc, în mare parte, despre legământul noahic. Apoi, în capitolul 10 se vorbește despre întemeierea națiunilor din urmașii lui Noe. Timp de mai multe generații, națiunile au trăit sub îngrijirea plină de bunătate a lui Dumnezeu, și L-au preamărit pentru acest lucru. Însă apoi, la un moment dat, au simțit că e momentul potrivit să-și ia soarta în propriile mâini, iar astfel ajungem la povestirea biblică despre Turnul Babel din Genesa 11.

## Turnul Babel

În povestirea despre Turnul Babel, națiunile se întorc în masă împotriva lui Dumnezeu și a planurilor și scopurilor Lui bune pentru ei. Până atunci, se pare că toate națiunile au trăit împreună în înțelegere. Toate vorbeau o singură limbă. Acestea prosperaseră și se înmulțiseră sub binecuvântarea legământului noahic. Chiar dacă deveniseră prospere și puternice, în loc să-I mulțumească lui Dumnezeu și să-L preamărească pentru această binecuvântare, națiunile au căzut pradă mândriei și s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și poruncilor Lui, pe care le-au considerat, în mod greșit, ca fiind împovărătoare. Ceea ce s-a întâmplat la nivel individual în grădina Edenului se repeta acum la nivel colectiv, cu o asemănare uimitoare, în cadrul evenimentelor petrecute la Turnul Babel.

*„Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul: «Haidem! să facem cărămizi și să le ardem bine în foc.» Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: «Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului!» Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: «Iată, ei sunt un singur popor și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem! să Ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora!» Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.”*

## **„Duhul babilonian” în istoria națiunilor**

Toate națiunile s-au adunat pline de mândrie, sfidare și răzvrătire pentru a-și declara independența față de Dumnezeu. Acestea și-au luat destinul în propriile mâini, alungându-L pe Dumnezeu cu o atitudine ce aduce a ură. L-au alungat pe același Dumnezeu care le-a binecuvântat generații la rând, care se îngrijea de bunăstarea lor. Națiunile au vrut să construiască un monument folosindu-se de propriul geniu creator, de propria determinare și de propria voință. Au renunțat la atitudinea plină de recunoștință și mulțumire față de ceea ce li se pregătise conform binecuvântării date de Dumnezeu, devenind excesiv de lacomi, plini de un aer de superioritate și fiind aroganți față de Dumnezeul lor. Națiunile au căzut sub stăpânirea duhului babilonian, un duh demonic care i-a determinat să se străduiască să aibă realizări remarcabile, dar fără ajutorul lui Dumnezeu, fiind astfel realizări împotriva lui Dumnezeu.

Acest duh babilonian, duhul mândriei și al răzvrătirii, rămâne activ și în prezent. Până acum, acesta simbolizează ideologii anticreștine și împotrivoare lui Dumnezeu, dar și puteri mondiale care sunt conduse de un duh de mândrie și de răzvrătire. Fiind de naționalitate germană, pot spune că numai națiunea mea a suferit din cauza a două forme ale acestei ideologii: varianta fascistă, sub conducere nazistă, și varianta comunistă, care a ținut jumătate din Germania

(Germania de Est), cu puterea sa vicioasă sub egida lui Stalin, după cel de-al Doilea Război Mondial. Culorile ideologice se schimbă de-a lungul timpului, dar ideologia fundamentală și inspirația demonică din spatele acesteia sunt aceleași.

Majoritatea puterilor mondiale din trecut au fost susținute de acest duh, iar Israelul a avut de-a face cu acesta în repetate rânduri de-a lungul istoriei sale: babilonienii, perșii, grecii, romanii. Biserica din timpul Evului Mediu avea și ea caracteristici ale duhului babilonian. Ideologiile și grupările moderne sunt și au fost în pericol, începând cu iluminismul umanist, până la comunism și fascism, de la capitalismul neînfrânat, până la islamismul radical (original). Toate aceste puteri și mișcări sunt pătrunse în diferite feluri de acest duh babilonian al mândriei și răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu și a poruncilor Sale. Biblia proorocește că această tendință va ajunge la nivelul națiunilor și al puterilor mondiale, culminând cu un final anti-creștin înainte de ultima judecată – vezi Apocalipsa 19 – împotriva „curvei Babilonului” și a duhului pe care îl reprezintă. Această judecată finală ce se va abate asupra „Babilonului” merge mână în mână cu (a doua) venirea lui Mesia și apusul împărăției mesianice, cu capitala la Sion, după cum a fost prezis cu o precizie și o claritate uimitoare de către psalmist, sub inspirația Duhului Sfânt (Psalmi 2):

*„Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărății pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: «Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!» Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui le vorbește și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: «Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.» «Eu voi vesti hotărârea Lui» – zice Unsul - «Domnul Mi-a zis: ‘Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.’» Acum, dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului! Slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă, tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!”*

## Răspunsul lui Dumnezeu la răzvrătirea babiloniană

Cum a reacționat Dumnezeu față de această primă manifestare, acest punct de plecare și această apariție a duhului babilonian? Care a fost răspunsul Lui? Dacă privim mai atent la evenimente și la context, vom vedea că au fost trei reacții – o reacție de judecată și una plină de îndurare:

1. Dumnezeu le-a încurcat limbile (Genesa 11:7)
2. Dumnezeu i-a împrăștiat pe tot pământul (Genesa 11:8)
3. Dumnezeu l-a chemat pe Avraam (Genesa 12:1-3)

Acum, haideti să analizăm mai atent asemănările dintre ceea ce s-a întâmplat în grădina Edenului și evenimentele petrecute la Turnul Babel. Într-o anumită măsură, evenimentele care s-au petrecut la nivel individual în Eden s-au repetat la nivel colectiv, adică al națiunilor, la Turnul Babel.

În grădina Edenului, Adam și Eva au cedat ispitei șarpelui deoarece acesta s-a folosit de mândria lor („veți fi ca Dumnezeu”, Genesa 3:5). Răspunsul lui Dumnezeu – două reacții de judecată și una de îndurare:

1. I-a alungat din grădina Edenului, lăsându-i pradă păcatului și morții (Genesa 3:23ff)
2. I-a blestemat pe fiecare în parte, conform genului fiecăruia, atât pe bărbat, cât și pe femeie (Genesa 3:16-20)
3. Le-a promis lor și urmașilor lor că în viitor le va trimite un mântuitor (Genesa 3:15)

Lucrul uimitor în ambele cazuri e faptul că, în ciuda căderii omului și a judecării sale, Dumnezeu pregătea deja o cale spre mântuire. La nivel individual, aceasta era promisiunea trimiterii unui „Fiu” – Mesia și Mântuitorul. La nivel colectiv, adică cel al națiunilor, era vorba de chemarea lui Avraam, iar, în legătură cu aceasta, chemarea unică a poporului evreu, așa cum e prezentată în Genesa 12:1-3:

*„Domnul zisese lui Avraam: «Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam*

*mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.»*

## **Israel și națiunile: chemate să fie o binecuvântare reciprocă**

Lucrul important în acest caz este să înțelegem principalul motiv pentru care l-a chemat pe Avraam: El încă mai dorește să binecuvânteze națiunile!!! El încă face apel la națiuni, care s-au răzvrătit pline de mândrie împotriva Lui, să se încreadă în El. El tot iubește națiunile, dar trebuie să le impună o condiție: acestea nu pot primi din nou binecuvântarea Sa decât dacă sunt dispuse să renunțe la mândria lor, sau, altfel spus, să accepte și să „binecuvânteze” alegerea lui Dumnezeu, adică pe poporul ales de El (Genesa 12:3a).

Acceptarea umilă a acestei alegeri ar însemna, în același timp, acceptarea chemării unice a acestui popor (să fie o binecuvântare pentru omenire), dar și importanța unică a ținutului pe care Dumnezeu l-a rezervat pentru Avraam și urmașii lui. Acești trei factori sunt legați inseparabil în cadrul chemării inițiale adresate lui Avraam (Genesa 12:1-3), lui Isaac (Genesa 26:3-5) și lui Iacov (Genesa 28:13-14):

1. Nașterea națiunii
2. Ținutul
3. Misiunea Israelului

În Romani 11:29 scrie: „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută”, făcându-se referire la chemarea și darurile inițiale. Când scrie în Romani 15:8 că Hristos a venit pe pământ prima dată pentru ca să fie împlinite promisiunile făcute patriarhilor, se face referire la chemarea și promisiunile inițiale. Acceptarea acestor trei promisiuni, pecetluite prin legământul avraamic (Genesa 15:18) și confirmate de către Pavel (Romani 11) și Isus (Romani 15:8), ca dar de binecuvântare pentru omenire – aceasta este condiția pe care trebuie să o împlinească națiunile pentru a primi din nou binecuvântarea lui Dumnezeu. Acest „mishpacha”, această familie, acest clan, trib sau această națiune care binecuvântează Israelul va fi binecuvântată de Cel

Israel, națiunile și valea judecății

Atotputernic. Pe de altă parte, unitățile colective care se încapățânează să nu renunțe la mândrie, orgoliu și răzvrătire, vor fi supuse în continuare judecății și blestemului lui Dumnezeu.

Astfel, se stabilește baza pentru planul de mântuire: Israelul e provocat, pe baza Torei, adică a poruncilor lui Dumnezeu transmise Israelului prin Moise, să asculte vocea lui Dumnezeu și să respecte poruncile Sale (vezi Deuteronomul 28). Națiunile lumii sunt provocate să recunoască alegerea lui Dumnezeu și chemarea Israelului cu smerenie, recunoștință și venerație. La nivel colectiv, acest lucru face un rezumat al mesajului de bază transmis în Vechiul Testament. Deuteronomul 28 (pentru Israel) și Genesa 12 (pentru națiuni) au fost cele două mesaje centrale ale tuturor profețiilor din Vechiul Testament.

Mai departe, s-au dezvoltat treptat două teme principale: a) promisiunea venirii lui Mesia și b) încheierea unui parteneriat între credincioșii (în Mesia) din Israel și credincioșii din rândul națiunilor. Acesta a devenit principalul mesaj al Noului Testament, dar fără a contesta, a reinterpretat sau a anula bazele din Vechiul Testament pentru întocmirea planului de mântuire al lui Dumnezeu.